

Een van de oudste kalenders dateert uit de prehistorie. Het nieuwe jaar begon bij de lente. Bij de Romeinen begon het nieuwe jaar op 1 maart, totdat Julius Caesar in 45 v.Chr. de Juliaanse kalender invoerde. Nieuwjaar was voortaan op 1 januari. De Romeinen offerden op die dag aan de god Janus, waar januari naar is genoemd. Bij de invoering van het christendom maakte de Kerk een eind aan de heidense gewoonten. De Spaanse landvoogd Requesens besloot in 1575 dat het nieuwe jaar officieel op 1 januari begon.(BL)

Mense kaander, 't lekend wel ôôlog

'k Doch op Ouwejaersdag, wà laeter in de middag, nog eefies 'n mietjie 'voor te slaepe'. Je weet uit ervaering dat 't op zô 'n dag, of beterder gezeed zô 'n nacht, mêêstal deur mekaor nogaal laet ken worre. Wij viere Oud en Nieuw al 'n jaertie of 30, meschie wel 35, mè zeuve echpaore, mè z'n 14e dus. In de êêste jaere, toe we begonne mè deuze manier van jaersafsluiting, kwamme daer nog is minstes 'n stuk of 10 kaander bij. Die klaaintjies zijn immiddels aamel volwasse getrouwdes geworde, hen zellef al weer krôost en gaon d'r aaige gang dien dag en nacht. 't Is aal z'n daege meraokels gezellig mè zô 'n stel gelijkgestemde saome te weze. 'k Wil d'r dan ok gêên ôôgenblik van misse en daerom netuulijk, dà 'k doch nog gaauw eve 'n dutjie te doen. Omdat 't toch aailijk nog midde op d'n dag was, klaarlichten dag zôôgezeed, hà 'k de gerdijne uit voorzurreg stijf dichtgedaen.

't Lekend wel pikdonkere nacht en mè genoeg dee 'k m'n ôôge dicht. Hier en daer hoorde 'k wà gerommel, geknetter en geknal van wà vuurwaarek. Niks aan de hand, dà 's nermaol ommers. Zôôiets kà je zeker verwachte op d'n dag dà je as, vemaal jongeres, ongestraft aaindelijk mè vuurwaarek aan de slag mag. 'k Sloeg 't dekbed lekker over m'n hôôd en

draaide m'n nie zô dôôve oor diep in 't kopkusse. Lae ze d'r gang mor gaon, zee 'k zachies i m'n aage en zô mò 'k in diepe slaep gevaalle weze.

Tevreeje ben 'k in drôomland terecht gekomme. 'k Zag praachtige plaetjies uit m'n jongesjaere. Opêêns was daer 't Klaaindiepie weer. De Westebrug mos ope omdat 'r 'n hoepelscheepie gelaoje mè rijshout deur mos. De Haovemêêster die de brug mos opedraaie, was al bezig de Dijkstraet en de Brugstraet af te sluite. Hij deej dà deur 'n zwaere ketting over de straet te spanne, mor dà gong nie zôômor. 'n Stellechie kwaojonges en nie te glôôve, daer zag 'k m'n aage ok tusse lôôpe, gooide die ketting met dezellefde vaert los. Dà betekende dat de 'Haovekip', zô noemde me hum, weer overnieuw mos beginne. Om toch 'n bietje goeje maotjies met hum te blijve, hielepe me hum met 't opruime van de ketting deur die weer netjies in de kettingkist trug te legge. Veul vekeer was 'r toe nò nie, dus aareg gevaerlijk was onzen ondeugd nou ok weer nie. O, o wà was dà Klaaindiepie toch mooi voor ons. Netuulijk gao je 't verhêêlijke, zeker nou 't hêêlemael gedempt is.

't Verwachte vredige dutjie veraanderde nae verlôop van tijd in 'n soortement nachtmerrie. Links en rechts, voor en achter, ontsting 'n soortement kruisvuur. D'n êene harde knal van êene kant wier drek daerop beantwoord deur 'n nog hadderde van d'n aore kant. Behaaleve grôote donderslaoge gong 't vuurgevecht gepaord met ôôgverblindende lichtflitse, schaareper as met 'n zwaere onweersboi. 't Wier me bepaold te hêêt achter m'n ôôgschelle, want met 'n grôote schok zat ik rechtoverend en klaorwakker uit m'n drôom ...

Huib Kraaijeveld